

בתערוכה זו, יעל סרלין ומאיה ישראל משלבות בין פרקטיקות עבודה אשר פיתחו בהשראה מהמקצועות היצירתיים מהם משפחותיהן התפרנסו ובין המדיומים האמנותיים בהן הן עוסקות: ציור, הדפס, הצבה, ווידאו ארט. דרך מתודת עבודה זו האמניות עוסקות במלאכת השימור מחד ובשיבוש מסורות אלו מאידך, וכך, בו זמנית מרחיבות את מקורות ההשפעה ודרכי הפעולה שלהן כאמניות.

במרכז התערוכה, מוצגת עבודת וידאו בה רואים את סרלין טווה על נול מעשה ידיה. עבודת הטוויה הידנית- סזיפית מייצרת לאיטה מישור קדמי של הסתרה, שבסיומה מכסה את האמנית מנקודת המבט של הצופים. מלאכת הכנת הנול וטוויית החוטים החלה מהרצון להשתמש במלאכות המסורתיות בהן עסקו במשפחתה. סרלין, זוכרת היטב כיצד סיפר לה בילדותיה אביה שילד נהג לבלות את זמנו בחנות מסרקי הצמר של אביו; ממסמר בזה אחר זה מסמרים על משטח עץ, עוזר לבנות מסרקים שנועדו להפוך את הצמר הסבוך לצמר רך ממנו יצרו חוטים לטוויה. בעבודתה, סרלין בנתה נול בסטודיו והחלה לטוות לתוכו חוטי צמר שחורים. בכך היא ממשיכה את הסיפור של אביה ומשחזרת את מלאכת ילדותו. על ידי הבחירה לעסוק בשחזור הפעולה כמעשה היזכרות, שמה סרלין במרכז העבודה את הנושא שימור הזיכרון.

ברקע הנול והדמות הטווה, מופיע טפט ועליו מודפסת רפרודוקציה גדולת ממדים של ציור של מאיה ישראל. כמו ברבים מציוריה, הציור "מחשבות על נוף" התחיל עם דמות הניצבת במרכז הבד – בציור זה, הייתה זו דמותה של האמנית. בתהליך העבודה, מצטברות על משטח הציור שכבות צבע ולבסוף מכסות את הדמות לגמרי. בסוף התהליך, מופיע גזע עץ שרוף וייצוגים של צמחיה בחלל הנגטיבי שהעיד על נוכחותה-הנעדרת של הדמות. מסביב לגזע השרוף, מצויר נוף המייצר תחושה של נוף ראשוני פראי. ישראל, מגדירה עבודה זו כדיוקן עצמי, למרות שדמותה נמחקה לחלוטין בתהליך הציור. היא מייחסת חשיבות רבה להשפעות שספגה מאביה אשר למד את מקצועות הדפוס המסורתיים בבית ספר מקצועי צרפתי במרוקו, ומאז שעלה ארצה עבד כדפס. זיכרונות ילדותה ונעוריה נטועים בבתי דפוס כשאביה מציין את הדקויות ומסביר את התהליכים המורכבים. בתערוכה זו, ישראל מטמיעה את מקורות ההשראה שלה לתוך עבודתיה בתהליך של הרחקה מהמקור. הציור, נותר בסטודיו כחלק מהתהליך והטפט הופך לחלק מרכזי בעבודת הווידאו ומוצג על הקיר לעיני הקהל.

עבודת הווידאו, צולמה בחלל התערוכה עצמו ומתפקדת כמרחב יצירה משותף, במה עליה שתי האמניות מציגות את דיוקנן העצמי. דרך גילוי וכיסוי, התקרבות והרחקה הן מציגות דימויים שלהן כיוצרות המופיעות ונעלמות במרחבי עבודותיהן. סרלין, באופן בו עבודת הטוויה מסתירה את דמותה עד להיעלמותה וישראל אשר דמותה המצוירת במרכז העבודה נעלמת בתהליך תחת שכבות צבע והדימויים עד שמתקבע מעליו דימוי הגזע השרוף. בעבודה נראים שינויי האור והזמן המתרחשים בזמן התייעוד. שינויים אלה, מעצימים את הסטטיות של הדימוי הציורי הממוקם מאחורי הדמות הטווה, ומעצימים את אנושיותה.

בעבודות הנוספות המוצגות על קירות החלל; ישראל מציגה את אותו טפט שמופיע בעבודת הווידאו, הפעם מודבק על הקיר. הטפט, המכסה את רוב הקיר מזמין חווית התבוננות מרחוק, בניגוד לחוויית ההתקרבות וכניסה פנימה שציוריה מזמינים, והוא מתפקד כייצוג שטוח למציאות המגולמת בציור. לצדו, תלויים פוסטרים עליהם הדימוי שעל הטפט שהקהל מוזמן לקחת אתו הביתה. פעולות אלה מטבען מערעות על מעמדו של ציור השמן כעבודת מקור ועל זהות האמנית עצמה כציירת.

עבודת קיר נוספת של ישראל, בנויה מקולאז' המתבסס על טפט נוף גנרי ועליו עבודת הכנה-סקיצה, לקראת ציור שמן. הנוף המודפס על הטפט המסחרי אינו ספציפי – הוא חסר שורשים, חסר שייכות וחסר זהות. ייצוג גנרי של אידיאליזציה של נוף. הטפט, המוטמע בעבודותיה מדגיש את המרחק של האדם מהמקום, מהטבע, מעצמו.

אל מול הקולאז' מוצגת עבודת וידאו של סרלין בה המצלמה ניצבת מול חורשת אקליפטוסים – נוף המוטמע בזיכרון הישראלי הקולקטיבי. האמנית, עומדת מאחורי המצלמה בדממה והפריים סטטי כמעט לגמרי. התנועה היחידה שאנו ערים לה היא של הרוח המניעה קלות את העלים. עבודה זו, המציגה את הנוף בהקשר המקומי מבקשת להחזיר לו את השורשים החסרים בנוף הגנרי המופיע בטפט ובקולאז' התלויים מולו. אם ישראל משתמשת בייצוג של הנוף כדי לבנות זהות חדשה נטולת זיהוי מקומי על בסיס משטח גנרי דומם, סרלין משתמשת בנוף בכדי לסמן שייכות ונוכחות ולהחזיר את ההכרה למקום על ידי התבוננות. הווידאו מוצב בהשענה על הקיר, כמו ציור מונח או אולי כמו אותו הנול מהעבודה המשותפת. בכך, הוא הופך לאובייקט נישא, נוף נישא, שיכול להילקח ממקום למקום.

Yael Serlin and Maya Israel combine practices inspired by the creative professions from which their families made their living and the artistic mediums the artists employ: painting, print, installation, and video art. Through this method, Serlin and Israel are concurrently engaged in conservation while disrupting these traditions, thus expanding their sources of influence and modes of action as artists.

The center of the exhibition features a video in which Serlin appears weaving with a loom. The Sisyphean craft slowly produces a frontal plane behind which the artist is eventually veiled, concealed from the artist from the viewers' point of view. The production of the loom and the act of weaving thread were generated by the desire to return to the traditional crafts previously employed by members of the artist's family. Serlin vividly recalls how her father used to tell her about how, when he was a child, he used to spend his time in his father's wool comb shop; nailing nails into wooden surfaces, helping make the combs designed to turn tangled wool into soft wool - which was then used for weaving thread. In her work, Serlin built a loom in her studio and begins to weave black thread. By doing so, she carries forward her father's story, and restores her father's childhood craft. By choosing to engage in the restoration of the

action as an act of remembrance, Serlin places the preservation of memory as the central theme of this work.

In the background of the loom and the weaver is a wallpaper with a large-scale printed reproduction of a painting by Maya Israel. As in many of Israel's paintings, the work "Thoughts on Landscape" began with a figure at the center of the canvas - in this painting, it was the image of the artist. In the process, layers of paint are accumulated on the painting's surface until they finally cover the figure completely. As the process comes to an end, a burnt tree trunk and representations of plants appear in the negative space indicating the figure's absence. Around the burnt tree trunk is a painting that gives off a sense of wild landscape. Israel refers to this work as a self portrait, despite the fact that her image has completely been erased during the painting process. The artist attributes great importance to the influences absorbed from her father who studied printing in a French school in Morocco, and worked in the field ever since he moved to Israel. Her childhood memories are planted in printing houses as her father notes the subtleties and explains the complex processes. In the current exhibition, Maya Israel embeds her sources of inspiration into her works by means of distance from the source. The painting is left in the studio as part of the process, and the wallpaper becomes a focal point in the video work, and is displayed on the wall.

Filmed in the exhibition space, the video functions as a shared space dedicated to creation. a platform upon which both of the artists showcase their self portraits. By means of concealing and revealing, zooming in and out, the two are comparable in the way they present themselves as appearing and disappearing in and out of the scope of their work. Serlin does so as she gradually disappears behind the result of her weaving, and Israel, whose figure is painted in the center of the work, disappears in the process under layers of paint and images until the image of the burnt tree trunk is eventually fixed above it. The changes in light and time that occur during the documentation are apparent in the work itself. These changes enhance the static state of the pictorial figure placed behind the weaving figure, reinforcing its humanness.

Additional works are displayed along the wall; the same wallpaper appearing in the video is used by Israel in the exhibition space itself, and is fixed to cover a majority of the wall. As opposed to zooming in and out, often the viewing experience of her paintings, Israel's wallpaper allows for a more remote viewing experience, and serves as a flattened representation of reality as expressed in the painting. Beside the

wallpaper hang posters of the image on the wallpaper, meant to be collected by visitors. Naturally, these actions undermine the status of an oil painting as a unique piece and the artist's definition of herself as a painter.

Another wall piece by Israel is a collage composed of generic landscape wallpaper upon which a draft for an oil painting is sketched. The landscape printed on the commercial wallpaper is not specific, it is rootless, of no belonging or identity. A generic idealization of a view. The wallpaper embedded in Israel's work emphasizes a person's distance from a place, from nature, from themselves.

Facing the collage is a video by Yael Serling in which the camera stands facing a Eucalyptus grove - an Israeli landscape rooted in Israeli collective memory. The artist behind the camera is still, and the frame is almost completely static. The only movement we are aware of is that of a breeze lightly blowing the leaves. By presenting the landscape in a local context, the work seeks to restore to it the missing roots of the generic landscape that appears in the wallpaper and collage hanging in front of it. If Israel uses the representation of landscape in order to construct a new identity without a local identity, on the basis of a silent generic surface, Serlin makes use of landscape to signify belonging and presence, and to restore recognition through observation. The video leans on the wall, as if it were a painting, or the loom in their collaborative work. Thus it becomes a portable object, a landscape that can be taken from place to place.

The joint work "Prosthetic Reality" is placed in the vitrine located in the entrance to the artists studios. Through the title of their collaboration the artists refer to both the new work and its source of inspiration. 'Prosthetic', a term used to describe an artificial accessory that completes a missing thing, a situation in which the relationship between .true and artificial is put to the test in the face of the gaze